lendas akna pealt laua peäle, watas toas ümberringi, ja wõib kül olla, et ta ka silmaga tundis, et assi ei olnud nenda kui enne. Sest mittu riista ja tarbe asja puudusid maeas, ja olli nähha, et ta selle ülle, ni kui ka perrerahwa halleda nuttu ülle, kurb olli; ta kraaksus wägga halleda heälega. Sest leiwast mis lapsed temmale andsid, wõttis ta agga pissut, ja kui nad näggid, et ta jälle tahtis ärraminna, teggid nad temmale akna lahti, ja ta lendas ruttu omma teed. Nad ei näinud tedda mitmel päwal ennam, ja lapsed ütlesid: „Wist se ei olnud ta mele pärrast meie jures olles, sest ta polnud suggugi rõmus, egga tahtnud süa.“

Se pääw, mil se armuta wõlla taggaajaja jälle olli ähwardanud taggasi tulla, jõudis ikka liggemale. Ilma asjata ollid Tobri palwed, miska ta temma süddant püdis ligutada, et ta maksu aega olleks pikendanud. Tobri olli ka ennesele mingisuggust tenistust otsinud, agga ei leidnud. Maksu aeg jõudis nüüd kätte, talw läks pääw päwalt külmemaks, lummi süggaiwamaks, leib kallimaks ja inimeste polest ei leidnud Tobri muud kui külma ja hallastamata meelt omma hädda wastu. Siiski hoidis ta palwes kindla usuga Jummala pole, ja maenitses naest ja lapsi ka sedda tehha. Tõeste olli selle perrekonna ussu katsumine wägga raske, ja ei wõi sepärrast ka ükski sedda immeks panna, kui nende usk wahhete wahhel kippus nõdraks jäma. Siiski piddasid nemmad Jumala sõnnast kinni, luggesid sedda sure holega, ja leidsid sealt seest ennestele kinnitust. Ühhel õhtul tulli Tobri selle mehhe juurest, kellega tal wõlgu olli, ja kedda ta jälle ueste olli pallumas käinud, raske süddamega taggasi; „Maria!“ ütles ta kurwa melega omma naesele, kõik on ilma asjata, siin polle abbi lota. Se hallastamata mees ei heida armu. Weel kahhekssa päwa tahhab ta odata, agga mitte kauemine. Siis peame meie omma ellumaea mahha jätma. Ma pean ehk wangi honesse, ja teie laiale mõda mailma minnema. Te ommale ja omma seitsme lapsele leiwa kottid kaela, ja walmistage endile keppisid. Ei minna wõi teid nüüd ennam aidata.

Nende sõnnadega heitis ta ennast ühte nurka mahha ja pühkis ommad märjad silmad rättikuga. Naene ja lapsed nutsid sure heälega temmaga seltsis, ja pallusid tedda parrem jubba homme hakkata minnema, kui et ta otaks risumist. Selsammal silmapilgul hellistati kirrikotornist kella; Kõik perrekond langes põlwili